ISSN 0132-4462.
№ 6 2007
ЧЕРВЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО (тема Михайла Прудника)

— Люди добрі, якщо проголосуєте за нашу партію, то житимете ще краще!

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

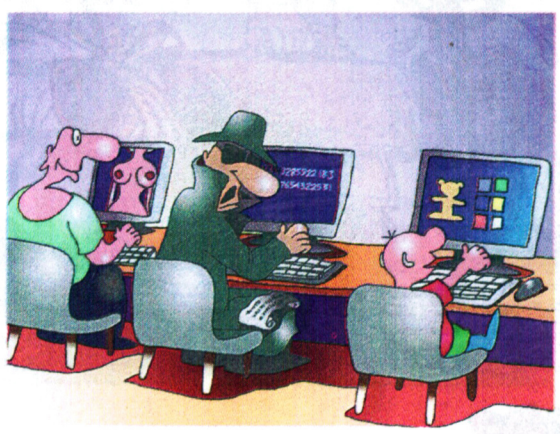

Олександр МІХНУШЕВ (тема Володимира АДАМОВИЧА

— Ти їх ладаном виводити не пробував?

ВИНЯТОК

Давним давно існує думка строга,
Що влада на землі лише від Бога.
І все-таки є виняток, здається,
Бо від лукавого весь час нам дістається.

ХІБА НЕ ЖІНКА?

— Куди ідеш?— питає Гриць в Хоми.
Хома йому шепоче: — До куми.
Почув це Гриць і знову пристає:
— Але ж у тебе, Хомо, жінка є.
Хома киває згідливо: — Авжеж.
Але й кума, погодься, жінка теж.

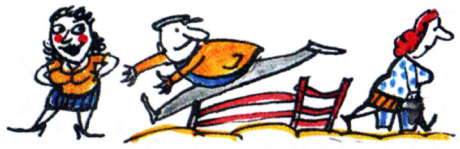

НАРОДНА

Є солов'їний голос у Мальвіни,
Звання народної артистки України,
Але чомусь, коли вона співає,
Нічого українського немає.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
Полтавської обл.

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ОЦЕ ХАБАРІ!

«За двадцять сім років роботи в прокуратурі не знав випадків хабарів у двісті, триста, а то і у сімсот тисяч доларів,— заявив на прес-конференції Генеральний прокурор Олександр Медведько.— Тепер, на жаль, є такі. Особливо великі апетити у хабарників Дніпропетровської, Донецької, Чернігівської областей».

Апетити, мабуть, тому росту́ть, що мало хто з хабарників одержує «по руках».

БЕЗПЕКА РУХУ ЧИ НАКЛЕЙКА?

З серпня цього року співробітники ДАІ повинні штрафувати водіїв, якщо на лобовому склі їхнього авта не буде стікера — наклейки, яка свідчить про наявність поліса обов'язкового страхування цивільної відповідальності автовласників. Відтак із семи мільйонів водіїв страхові компанії розраховують зібрати до трьох мільярдів гривень на рік. Відповідно до закону, потерпілий в аварії максимально може одержати 5 тис. гривень. Але «вибити» із страховиків навіть маленьку суму дуже і дуже важко. Це раз. А по-друге, автоінспектори, все-таки, повинні слідкувати за безпекою руху, а не за наявністю наклейок на склі автомобілів.

Микола КАПУСТА

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧИЛАСЯ!

Останні номери «Перця» з різних причин надходили до читачів із запізненням. Але як би там не було, ви тримаєте в руках шостий випуск журналу. Тому хотілося б, щоб песимісти, які не продовжили передплати на друге півріччя, знову стали оптимістами. Отож, завітайте до найближчого поштового відділення чи зверніться до листоноші. Вони зобов'язані оформлювати передплату з будь-якого місяця і на будь-який строк.

Ціна на журнал не змінилася — 2 грн. 48 коп. на один місяць.

Передплатний індекс — 74393.

Будьте з «Перцем»!

До зустрічі!

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

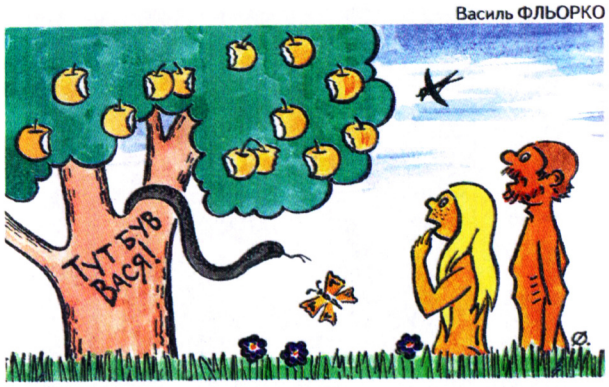

НАРЕШТІ

Селянин прокинувся як тільки почало сірити. Затопив грубку, наносив у діжки води, нагодував свиней і корову, попорався біля кролів, позбирав колорадських жуків на картоплі, присів на стільчик, запалив сигарету.

Тут зашипіло радіо:

— Говорить Київ. У Києві шоста година ранку!

— О-о-о! Нарешті попрокидалися!— пустив дим кільцями вже натруджений чоловік.

Надіслав
Дмитро КАЛАМАЗОВ.

смт Вільшанівка
на Кіровоградщині.

НЕ МОРОЧ ГОЛОВИ...

Пізно вночі захмелілий чоловік повертається додому. Відчиняє двері — перед ним стоїть розгнівана жінка і тримає в руці величезну сковороду.

Чоловік байдуже глянув на неї і махнув рукою:

— Сонечко, не мороч собі голови. Лягай спати. Я не голодний.

Надіслав
Євген БУРБУЛАТЕНКО.

с. Садове
Близнюківського району
на Харківщині.

КОЗЕЛ

Два чоловіка їдуть автобусом на роботу:

— Я у неділю на риболовлю ходив,— каже один.

— А я у село дочку возив.

— На відпочинок?

— Та ні, хотів щоб все-таки побачила, який на вигляд справжній козел. А то вона знає про нього лише зі слів матері...

Надіслав
Роман БУКОВЕЦЬ.

с. Жденеве
Воловецького району
на Закарпатті.

ОБРАЖАЄ

— Алло! Це товариство охорони тварин? Будь ласка, негайно приїздіть на вулицю Зелену, три. У дворі сидить на дереві листоноша і ображає нашого дога.

ОСТАННІЙ ЗАСІБ

Стоїть чоловік з граблями на грядці, й дивиться, як догорає його дачний будиночок, і сам до себе говорить:

— Ну, якщо і після цього залишаться таргани, то я вже не знаю, що робити!

Надіслала
Ірина ПЕРЕПІЛКА.

м. Джанкой
Крим.

Олексій КОХАН

— Та й важко ж стало жити чесним людям!
— Не переймайся, Вован! Дідько з ними...

КОРОТКО КАЖУЧИ

✓ *Кажуть, Всесвіт розширюється. Але за рахунок чого – пекла чи раю?*

✓ *Правда інколи страшна. Тому – будьте готові!*

✓ *Цей депутат був дитиною свого часу. Але не рідною для свого народу.*

✓ *Коли виникає любовний трикутник, в ньому все стає незрозумілим як і в Бермудському?*

✓ *Найгірше – це коли чорна смуга в житті змінюється білою гарячкою.*

✓ *У суперечках народжується істина, при досягненні консенсусу вона спотворюється.*

Євген ЩУР.

м. Луцьк.

ШЛЯХОВИКІВ: «Будуємо дороги швидко і ямкісно!»
ЛЮБИТЕЛІВ ХОДИТИ «НАЛІВО»: «Наше діло праве!»
ГАЇШНИКІВ: «Дають – бери, не дають – дери!»
СУДДІВ: «Якщо не судилося, то не дадуть!»
ПРОКУРОРІВ: «Кожному давати стільки, скільки не додав!»
САНТЕХНІКА ЖЕКУ: «Технік не технік, а сан!»
ОЛІГАРХІВ: «Разом в нас багато...»

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Оце підробляю трохи... На саму зарплату ката не проживеш...

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ

— Біда! У опонентів докази вагоміші.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● *Із резолюції профільного комітету: «Для успішної боротьби з корупцією нам необхідно докупити ще 12 голосів».*

● *Дехто саму історію розцінює як ворожу пропаганду.*

● *Збрехав лише одного разу. Потім тільки відстоював свою правду.*

● *Ми всі різні. А до влади рвуться чомусь усі однакові.*

● *Тепер і початківці, і класики – в однакових умовах: не читають ні цих, ні тих.*

● *Щоб звичайні слова стали крилатими, досить приписати їх комусь із великих.*

● *Яка ж гілка влади не мріє стати стовбуром?!*

● *Лава запасних у наших урядах, як правило, співпадає з лавою відставлених.*

● *Якщо у кожного своя правда, то що вже казати про брехню.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

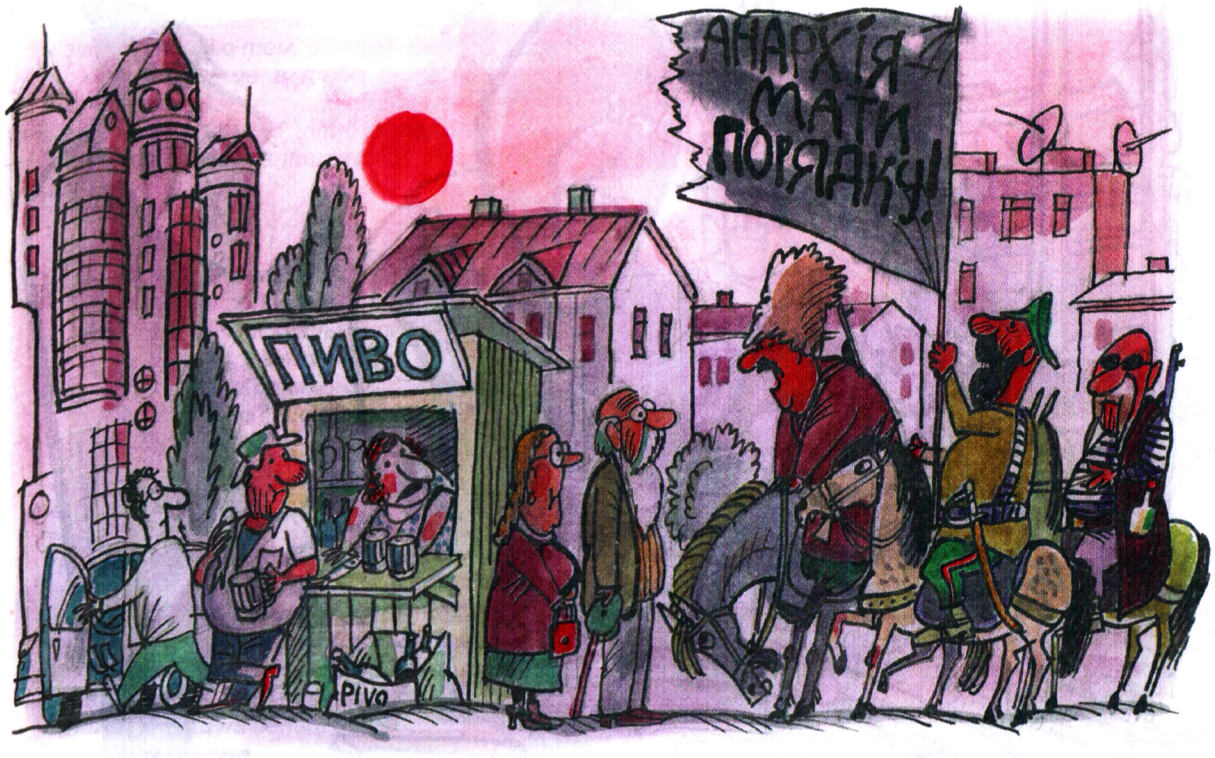

— Діду, яка влада в місті?
— Була одного кольору, а потім іншого. А зараз зовсім нічого не розбереш...

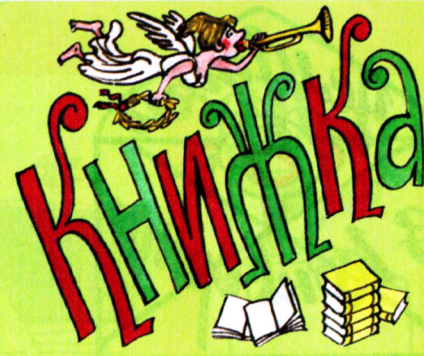

ГУМОРЕСКА

Нарешті сталося: збулася мрія Грицька Мандигри — стягнувся врешті-решт багаторічним писанням на цілу книжку. Теперка любомило: пиши що хочеш, видавай що хочеш; аби гроші — гріха не буде. Ніякої цензури, навіть редактури — стук-грюк, і просто в друк. Гроші в касу — а за тиждень-другий вже й одержуй свій законний тираж: хоч усі сто, а хоч двісті чи триста примірників. Що теж вельми вигідно і зручно: весь випуск у кілька господарських сумок убгаєш, не треба на транспорт витрачатися...

Тремтячими руками гортав Грицько сторінки свого довгожданого дітища, названого скромно «Золота крапля». Що там ті рецензенти шкрямдали колись: «Це просто розбита на строфи проза, ні складу, ні ладу, ні рим, ані ритму...» Поглянули б вони, яка тут обкладинка, які віньєтки, які заставки. Не в кожного класика побачиш таке!

— І що ти тепер робитимеш із цим добром?— спустила Грицька на грішну землю рідна Муся, яку він споконвік Музою кликав.— Куди тепер його?

— Друзям подаруємо, колегам підпишу...

— І варто було на таку дурну благодійність гроші переводити? Чи забув, що надворі ринок?

— То й що?

— Продавати треба,— як одрізала Муся, в якій на ту мить майже нічого не залишилося від Музи.

— Не колінкувати ж мені під метро: «Купіть «Золоту краплю»!

— Не треба під метро. Он, я чула, магазини беруть на комісію книжки від громадян. Чим ти гірший за інших?

— І лежатимуть вони там, доки й струхлявіють.

— Якщо підійти з умом, то....— і Муся-Муза поділилася з ним своїм проектом.

Першої ж суботи взялися втілювати його в життя: щасливий автор з Музою-Мусею та семеро найближчих

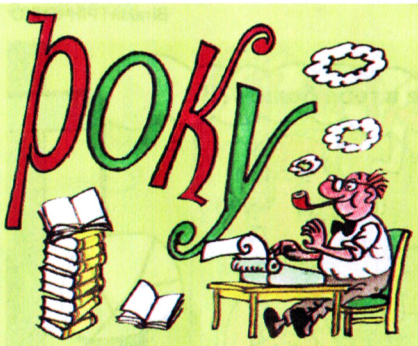
року

родичів різного віку рушили до книгарні.

Поки продавщиця оформляла документи на прийом Мандигриних десяти «Золотих крапель», рідня терпляче тупцювала за вікном. Як тільки автор із нерозлучною Музою вибрався на вулицю, ті кинулися в книгарню мов із голодного краю і, для годиться хапцем погортавши кілька сусідніх книжок, стали тулити до серця по «Золотій краплі». Фінансував проект, звісно ж, автор.

Згодом надійшла обнадійлива інформація:

— Купили аж дев'ять!

— Як? Задіяно ж семеро родичів?

— Якісь двоє чужих людей купилися на «ажіотаж» і собі взяли по «Краплі».

«Цікаво, а просто так хоч одна душа поласиться на мою збірку?»— не давало заснути Грицькові.

Витримавши, як йому здалося цілком пристойну паузу — аж тиждень, — набрав номер книгарні.

— Вітаю вас,— прощебетала продавщиця, тільки-но він назвав своє прізвище.— Ви стали одноосібним лідером із продажу новинок. З десяти примірників розібрано аж дев'ять! Зостався лише один. Ми вже передали дані про ваш найвищий рейтинг до журі конкурсу «Книжка року», так що готуйтеся прокинутися знаменитим... Ой, що ж це я вас дурю: не залишилося в продажу вже жодної «Золотої краплі». Побачивши, як миттєво розходиться ваша книжка, не могла ж і я прогавити таке знакове видання і відклала останній примірник для себе!

«Ну все, тепер можна спати спокійно. Якщо «Книжка року», то за нею підуть презентації, цитації, декламації. Значить, буде й відповідний торг. Може, доведеться додатковий тираж друкувати. А там — не дужий б'є, а сміливий, — диви, ще й лавреатством якимось запахне...»

І снилася Мандигрі слава — не якась там задрипана, а справжня Слава, в усій своїй сяйнистій красі, яка любить тільки обраних!

Петро ФЕДОТЮК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Поглянь, Василю, баба Катря чорта припнула!..

НЕ ВИСТАЧАЄ

УСМІШКА

Прокидається пияк, а у нього на грудях борсук сидить.

— Ану геть! Ти чого тут розсівся?!— махає чоловік руками.

А борсук йому й каже:

— Бо білочок, на вас алкашів, не вистачає...

Ігор СУРАЖ.

смт Шумське Тернопільської області.

Олексій КОХАН

— Розкажіть, яким чином вас побили.
— Яким там «чином»?! Звичайною ломакою!

Вітаємо ювіляра!

Відомого поета-гумориста, лауреата багатьох літературних премій Вадима СКОМАРОВСЬКОГО з його 70-літтям!

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА

„Спонсор"

Спонсор, він же — меценат,
Він же — благодійник, —
Не хірург, не дипломат,
Не філософ-мрійник,
Не конструктор, не спортсмен,
Не творець мелодій.
Він — сучасний бізнесмен
І, можливо, злодій.
Ну, а спонсорський мотив?
Там свої закони:
Кілька тисяч заплатив,
А «відмив» мільйони.

Ликом шитий

Ніхто не знав його, безликого,
Хоча він справді шитий ликом,
А примостивсь коло великого
І сам відчув себе великим.

Ведмежий присуд

Слухав невпольований ведмідь,
Як його, ведмежу, ділять шкуру,
І не міг, сердешний, зрозуміть
Затяжну й марудну процедуру.

Придивлявся нишком до нахаб,
Хоч від роду мав рішучу вдачу,
І нарешті рухом дужих лап
Припинив дискусію гарячу.

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.

ЗАПИТАННЯ З ВІДПОВІДЯМИ

— Чому міліціонери ходять парами?

— Щоб хулігани не чіплялися.

В'ячеслав ОСТРОВЦЕВ.

— Що спільного між цигарками і політиками?

— Найзручніше їх перепродувати не пачками, не блоками, а партіями.

* * *

— Правда, що у нас все для людей?

— Правда, ми навіть знаємо цих людей імена.

Флоріан БОДНАР.

СОБАКИ

ГУМОРЕСКА

Коли б не проходив мимо одного з будинків, то щоразу відбувається таке: на підвіконні квартири, що на першому поверсі, сидить мале кудлате собача і люто мене обгавкує. І так завжди.

Якось ішов я збентежений, засмучений, отже, на душі зрозуміло як, а тут ще й ота моська: тяв-тяв-тяв.

Не стерпів і кинув зозла:

— А щоб ти здохло!

Вікно ж відчинене, значить, було почуто мій гнівний голос, тому хутко жінка з'явилась — картина в рамці.

— А хто тут такий ненормальний, що моєму маленькому Моні лиха бажає?!

— А чого воно, оте ваше капосне щеня кожного разу над головою тявкає?— кажу.

— Не тявкає, а висловлює своє враження про такого задрипаного типа, як ти!

— Якого ще типа?— заводжуся.— Людина я, вам ясно?

— Яка ти людина!— пихнула димком після затяжки дама.— Як таких і земля носить... Бидло ти, а не людина!

— Ну, знаєте, якщо мова про бидло, то ви і є справжнім екземпляром чогось подібного!

Дама зиркнула спогорда, шпурнула в мій бік недопалок і просичала:

— Попільниця...

Взявши на руки мініатюрного пса, додала-цвиркнула:

— Пішли, Моню, звідси, бо ось та скотиняка на двох ногах не гідна того, щоби ми були поряд...

І зачинила вікно.

Іду собі далі. Образою кипить єство. За що? За що так мене зневажено-принижено?

Аж раптом:

— Гав!

Від несподіванки я вкляк на місці. Підводжу повільно голову, зиркаю вправо:

— Гав!

О! Знайома ситуація! Знову на підвіконні — і знову собака, але вже не просто собака, а собацюра. Теля!

— Гав!

Ніби з далекобійної гармати гахкає. Ще й дивиться на мене пильно. Я — ні пари з вуст. Адже тільки уявіть — маленький собачка, а яка господиня, то яка ж вона має бути при цій звірині?!

І я, увібгавши в глибину душі обурення, мовчки пішов далі.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград.

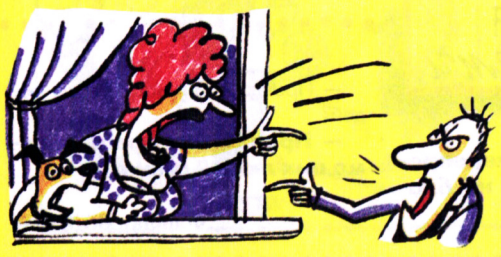

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Хлопці, ви мене поставили у незручне становище.

Віталій ГРІНЧЕНКО

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

❋ Аби дійти до межі бідності, треба, щоб вас добряче взули?

❋ У деяких олігархів стільки грошей, що вони в них чекові книжки ховають.

❋ І таке буває: і язик довгий, і зуби самі випадають?

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

❋ Вибігаючи з лазні, приємніше буде стрибнути не в замет, а на снігову бабу.

❋ Тяжко оцінити всю красоту моря, коли ви сидите на нудистському пляжі.

❋ В Китаї, людина, яка сидить на дієті, їсть не двома, а однією паличкою.

❋ Дикунами не тільки відпочивають, але й живуть.

❋ Сапери помиляються один раз, а гравці в національну лотерею — кожного дня.

В'ячеслав ОСТРОВЦЕВ.

м. Краматорськ, Донецька область.

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

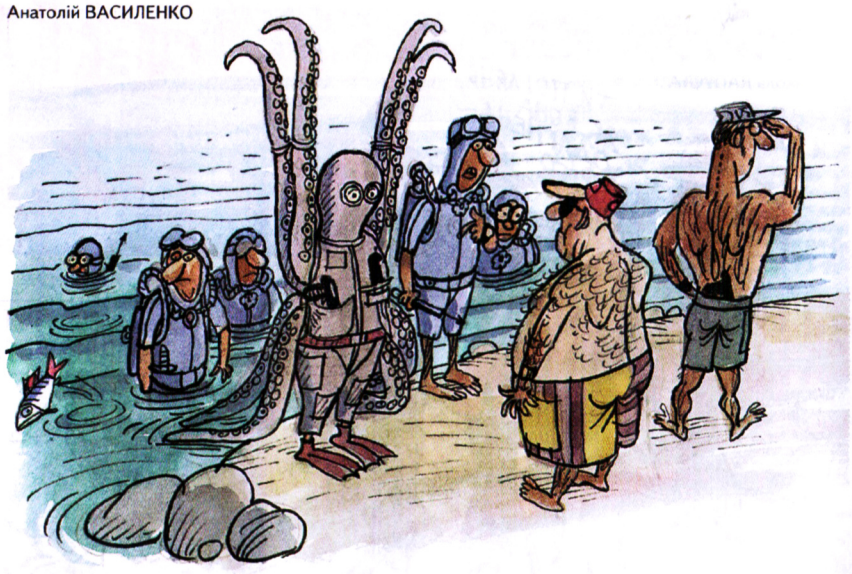

— Шефе, на вас готувався замах під водою. Ось затримали кілера-«спрута».

Олег ГУЦОЛ

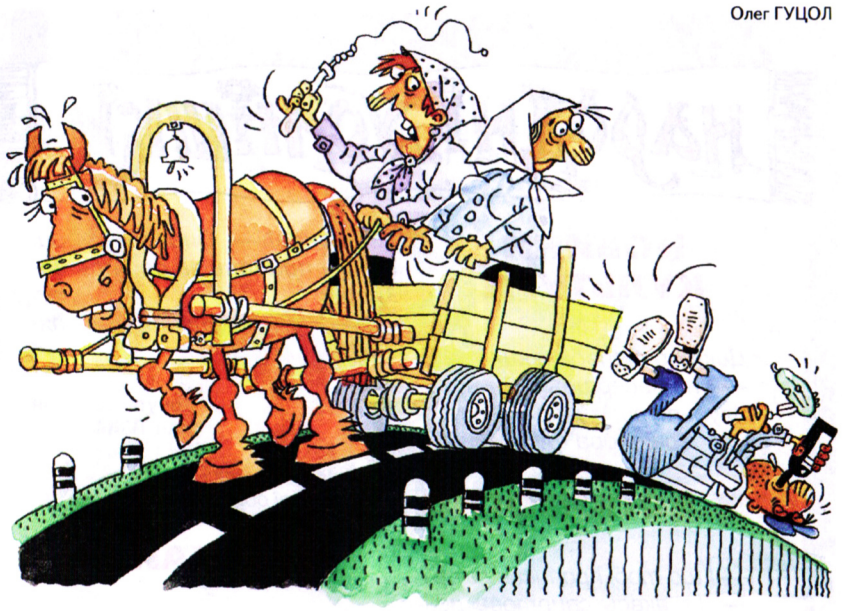

— Хто ж нам тепер покаже, куди ми їдемо пікетувати?!.

ІРОНІЗМИ

✓ *Демократичні вибори – під пильним контролем олігархів.*

✓ *Найкраще запам'ятовуються образи.*

✓ *Життя знецінюється, якщо люди працюють лише задля грошей.*

✓ *Історична правда – в історичних анекдотах.*

✓ *Критикуючи інших, ви узнаєте про себе багато цікавого.*

✓ *Спочатку діти не можуть жити без батьків, потім – із батьками.*

✓ *Хочете взнати вчителя – познайомтеся з його учнями.*

✓ *Щоб дійти висновку, що всі чоловіки однакові, потрібно невдало вийти заміж.*

✓ *Справжній футболіст може відкривати двері ногою в будь-який університет.*

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

ПАРТІЯ ВЕДЕ

(Наслідуючи П. Г. Тичину)

Та нехай собі як знають
Ті, що в злиднях, виживають,
Нам своє робить:
Спритно влазити в закони,
Дерибанить — на мільйони!..
Будем, будем жить,
Добре будем жить.

Адже це уже не дивно,
Що ми владно, супротивно
На усіх плюєм,
Ми йдемо походом плідним:
Все собі, а трохи — бідним
За труди даєм,
В руку подаєм.

Відвойовуємо плаци,
Вибудовуєм палаци,
Ростемо ж ми, гей!
Те, що вкрали, — доостанку
Буде у швейцарському банку:
Дбаєм по дітей,
Про своїх дітей!

Богу й чорту ставим свічку,
Щоб загарбать берег річки —
Десни чи Дніпра;
Загрібаєм землю й води,
Шахти, фабрики й заводи.
О, свята пора!
Золота пора.

А щоб стати депутатом,
Захистить себе мандатом,
Совість закладе
Лицар наш нової ери...
Мільйонери, мільярдери,
Партія веде,
Партія веде!

Іван ЄЖЕВСЬКИЙ.
с. Ряшки
Прилуцького району
Чернігівської обл.

МІКРОБАЙКИ та МІКРОМОТИВИ

РАДІОПОМИЇ

Ці частоти, ті частоти
Ллють з ефіру нечистоти.

ТЕРМОТРАНСФОРМАЦІЯ

Хоч був щонайтеплішою людиною,
Та в кріслі керівному став льодиною.

БЕЗ ПРОБЛЕМ

Усі проблеми буде знято,
Коли Росія вступить в НАТО.

ДОБА РАБА

А свобода із неба упала —
На раба ненароком попала.
Не чекав той свободи вінця,
Раб за рабство стояв до кінця.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ПОРІВНЮЮЧИ

Буває, у Верховній Раді
Смішніше, аніж на естраді.

Леонід ЗАБАРА.

ОБІЦЯНКИ

До того вже людям наобіцявся,
Що сам із себе не раз сміявся.

Василь МОМОТЮК.

МАННА

І в найбіднішому селі
Не найбідніша зараз в л а д а .
Бо їй від продажу землі —
Немов небесна манна пада...

Олександр ШЕРШНЬОВ.

Народні усмішки

НОВИНИ КУЛЬТУРИ

Диктор телебачення:
— І на завершення — новини культури: «учора застрелили директора філармонії».

НЕ ДОПОМОГЛО

— І що тобі прописав лікар?
— Та якесь спиртове розтирання.
— Допомогло?
— Де там! Тальки у горлі дере...

Почув і записав Олександр СИНГАЇВСЬКИЙ.
м. Кролевець Сумської області.

СПЕКУЛЯНТИ

— І чого тільки не пишуть в газетах!— каже Василь Семенові.— Оно в Африці жінку продали за десять доларів.
— У-у, спекулянти прокляті!..

Почув і записав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський Волинської області.

ЗАЧЕКАЙТЕ

Старенька бабуся дзвонить у аварійну службу газу.
— Синочки, що сталося? Я зранку газову плиту увімкнула, а газ не горить...
— А ви сірник запалювали?
— От клятий склероз! Спасибі синочки, зараз запалю...

Почув і записав Роман КУТЕЙНИКОВ.

с. Металіст Амвросіївського району Донецької області.

Вінегрет із перцем

Микола КАПУСТА

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Валерій МОГИЛЬНИЙ.

Сергій ФЕДЬКО

Олександр КОСТЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви комусь передачу принесли?
— Не зовсім: хочемо для друга «поляну» накрити.

Володимир АДАМОВСЬКИЙ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

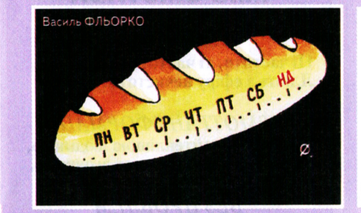

Вадим СИМИНОГА

Володимир АДАМОВИЧ

Микола КАПУСТА

Радна САХАЛТУЄВ (тема Михайла Прудника)

— Оце ти мені ліки від ожиріння прописав?! Я ж тепер у «Мерседес» не влажу!..

Олексій КОХАН

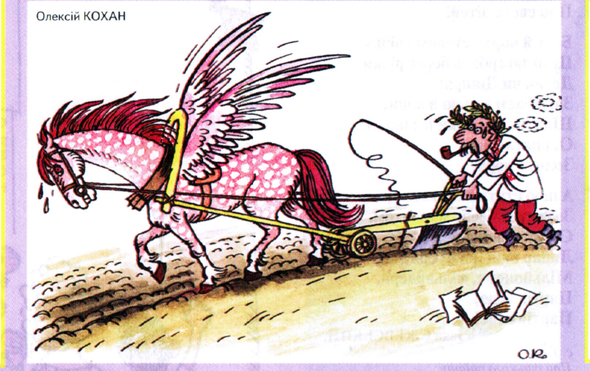

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Після сорока починається справжнє, цікаве життя!

Народні усмішки

НАВЧИЛАСЯ

— Оксанко, ти вже ходиш до школи?
— Ходжу.
— У який клас?
— Перший.
— І чого навчилася?
— Цілуватися.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська Львівської області.

НЕ ВІР

— Привіт, Іриночко. Яка ти гарна стала — очам своїм не вірю!
— І правильно робите, що не вірите — я не Ірина, я Наталка.

ПРОПАВ ВБОЛІВАЛЬНИК

— Йой, допоможіть, пане міліціонер — ади чоловік мій пропав!
— А ви не давали оголошення в газету?
— Це не допоможе — він читає лише про футбол!

У ЛІКАРНІ

— Роздягайтесь, жіночко!..
— Навіщо?
— Я вас послухаю.
— А я й одягнута балакаю так голосно, що мене всі чують.

ЕЛІТНИЙ БУТІК

— У вас що, взуття лише на депутатів та олігархів?— питає Дмитро продавців.
— Чому ви так думаєте?!— дивуються ті.
— Бо всі черевики на дуже широку ногу.

Почув і записав Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Володимир АДАМОВИЧ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чого ти все на двері дивишся, ніби когось чекаєш?
— Та Микола ж Лупал уже цілих два місяці, як звідси вийшов. Думаю, скоро повернеться.

Друже Перче!

Коли слухаєш наших народних депутатів, котрі з трибуни парламенту обливають один одного брудом і вживають такі слова, що почувши їх, отетеріли б знамениті баба Параска і баба Палажка, думаєш: а чи варто годинами транслювати цю лайку по радіо і телебаченню? Краще віддали б цей час для культурологічних програм.

Іван ВАСИЛЬЧЕНКО.

м. Фастів Київської області.

ЧЕПУРЕСКИ

Львівський письменник Богдан Чепурко вигадав для своїх творів оригінальну назву — чепурески. Усі вони об'єднані особою Бодлєра — дотепного галичанина, якого галичани ще називають Бодько. Хоча друзям письменника буває важко відрізнити Бодлєра від самого Богдана Чепурка.

КОЗАЧОК НА ПОБІТЕНЬКАХ

На І з'їзді Руху ідеолог Кравчук зацитував Горація російською мовою... «Горе Горацію!— вигукнув Бодлєр,— він був зрусифікований раніше, як ми!..»

ВИБОРИ

«Все розумію, але нічого не знаю!»— сказав Бодлєр перед виборами. «Все знаю, але ніц не розумію...»— додав опісля.

КНИГОМАНИ-НАРКОМАНИ

Понюхав книголюб нову книжку: «Клеєм пахне!»

ЛІТЕРАТУРНІ ДОВГОЖИТЕЛІ

«Важко тільки перші сто років, а далі все йде як по маслу...»— привітав Бодлєр Миколу Петренка на його 80-річчі.

НЕПІДЛЕГЛИЙ БОДЛЄР

Бодлєр зустрівся з місцевим мафіозі. «Привіт народній владі!»— пожартував народовець. «Шьо?!— визвірився брат поножовщини. — Да я тібя...» — «Може б ти і зарізав гумориста,— засміявся друг непідлеглих,— але тоді ти до кінця життя не усміхнешся».

ПЛАЗМОВИЙ ІНТЕЛЕКТ

Бодлєр почав сивіти з бороди. «Думаю щелепами...»— пожартував любитель лісових горіхів та інтелектуальної плазми.

ІЗ ТОРБАМИ

«Закрий торбу — не спокушай злодіїв!»— порадив Бодлєру знайомий бізнесмен. «Поет — душа відкрита, тому й сумка має бути відкрита...»— сказав Бодлєр про митців, що їх Україна пустила по світу з торбами.

ДЕ ГРОШІ?

«На каву маєш?»— спитав Бодлєра знайомий поет. «Так! Я мільйонер, але мої гроші на тимчасовому зберіганні в олігархів...»

Богдан ЧЕПУРКО.

м. Львів.

Автошарж.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Анатолій ГАЙНО народився у м. Кривому Розі. Тут закінчив художню школу і вирушив на навчання до Харкова, де закінчив Академію дизайну. Після чого повернувся до рідного міста. Тут до нього частенько навідується усміхнена муза, яка надихає його на веселі й іронічні малюнки. Дещицю з них Анатолій запропонував «Перцеві». І правильно зробив! Чекаємо від нього нових карикатур.

Олексій КОХАН

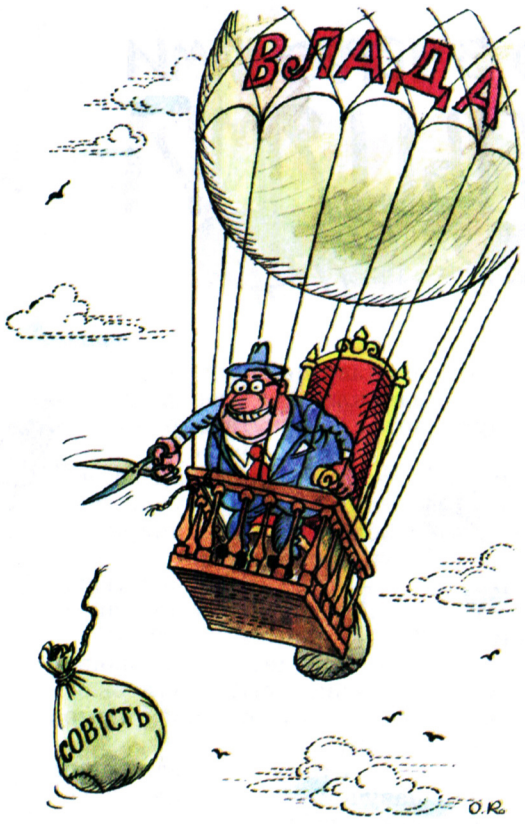

ОПИСКИ САМОПИСКИ

СТАКАНІВСЬКА ВАХТА.
АНТИКИРЗОВА КОАЛІЦІЯ.
ДОДАТКОВА ІНСПЕКЦІЯ.
БРАВОФЛАНГОВИЙ.
ВІДДІЛ КЕДРІВ.
НЕЩАДНА КАСА.
ДЕРЖАНТИІНСПЕКЦІЯ.
КАДРИОГРАМА.

Григорій СТОРОЖ.
с. Джурин
на Вінниччині.

РЕГІТИМНИЙ УКАЗ.
КАЛИМОВІ ДОРІЖКИ.
САЛОМІЦЬ.
ЛІТРИЧНИЙ ВИСТУП.
ГРАМОВІДВІД.
ПУП-ЗІРКА.
КУМПАРТІЯ.
НОРКОМАНІЯ.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський
на Волині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вони ж ніби непрохідні були?
— Та... Пробралися манівцями, нори прорили, підрили де треба, на лапу комусь дали...

Відпустка біля ластівки

ГУМОРЕСКА

Ох! Як я її чекав! Та це ж відпустка! «Може, гайнути на кілька днів до моря»— подумав. Але тут до мене підсіла моя ластівка і лагідненько почала:

— Знаєш, любий, як їхати ото в таку далечінь на ті курорти та розтринькувати грошенята, то ліпшого відпочинку, як вдома, не знайти. Сама благодать! І хропака вріжеш, коли заманеться, і засмагнеш добряче, і до буфету збігаєш, як в роті пересохне. Не те, що на курортах: всюди довжелезні черги, все по розпорядку, наче в армії.

Думками я був проти, та вголос не міг перечити, чуючи таке ніжне туркотіння своєї ластівки.

Перший день відпустки пройшов, мов у раю. Добре відіспавшись, я з друзями майнув до річки. Досхочу набовтавшись у воді, вибралися на берег, і в холодочку під деревами розпочали по-справжньому відпочивати. Перша чарчина пекла пеком, друга пішла, як брехня по селу, а третя...

Причвалав я додому серед ночі. Жінка, побачивши мене пожмаканого, підійшла близенько і почала, на диво, ще ласкавіше:

— Бачу, Петрусику, що сьогодні відпочив нівроку. А чи не відірвав би ти, мій котику, від своєї відпустки хоч день для хазяйства? Потрібно зліпити невеличкий саж...

Я відірвав і взявся «ліпити». Угробив дві пилки, сокиру, перевів відро цвяхів. А особливо зазнала біди моя лівиця: всі пальці були побиті. Саж забрав десять днів довгожданої відпустки. Увечері після сажу моя ластівочка знову до мене:

— Любий! Усі сусіди вже запаслися сіном на зиму. А ми ще й не косили.

Заготівля сіна «проковтнула» ще одинадцять золотих днів. А коли ж відпочивати? До кінця відпустки жінка ще щось придумає...

«Е, ні!»— подумав я, і підтюпцем побіг до свого начальника.

— Хочу на роботу...

Шеф подивився на мене здивовано, та врешті кивнув головою на знак згоди.

Отак, не добувши відпустки, я з радістю приступив до роботи. Треба ж хоч трохи відпочити.

Анатолій ОБРИНЬБА.
с. Тури
Решетилівського району
Полтавської області.

ОБРАЗА

Зайчик лісом стриб та стриб,
Наступив на білий гриб.
Той образився на нього:
— Чом не дивишся під ноги?
Якби тут сидів їжак —
Не стрибав би ти отак!

ВЕРЕДУН

Місяць ходить по базару —
Вибирає шаровари.
Довго-довго вибирає,
А які купить — не знає.
Ті короткі, ті вузькі —
Не такі та й не такі.

Не прийшлися шаровари —
Одягнув кудлаті хмари.

Ігор КОВАЛЕНКО.

м. Сміла.

СОНЕЧКО З ЧЕРВОНИМИ КРИЛЬЦЯМИ

Небо облягали темні хмари. Не вщухав холодний дощ.

Жучок сидів під кущем глоду біля хворого коника-стрибунця. Він кутав коника в торішнє листя, щоб той зігрівся. А ще, як міг, веселив хворого. Жучок кумедно хапав себе за голову, тріпотів червоними в чорну цяточку крильцями, падав на спину — ніжками-дригульками дороги.

Коник зацікавлено позирав на жучка і сміявся...

І незабаром він видужав. Скинув із себе торішнє листя, високо підстрибнув і засюрчав жучкові:

— Ти турботливий. Ти веселий. Ти — наше миле сонечко!

Почувши слово «сонечко», жучок глянув угору. Але на небі лише клубочилися сердиті, кошлаті хмари.

Жучок подумав: «Коник сказав — сонечко... Але сонця зараз немає. Полечу-но я до метеликів. Он як вони, бідолашні, тремтять під лопухом. Бояться замочити крильця».

— Не журіться!— гукнув жучок, залазячи до метеликів під лопух.— Дощ скоро мине. А щоб вам було веселіше, я заспіваю пісеньку.

І жучок бадьоро виспівував, аж доки з-за хмар не виглянуло сонце і сипнуло на землю теплі промінці.

— Ти добрий. Ти наше лагідне сонечко!— сказали жучкові метелики і радісно затріпотіли крильцями.

Зніяковів жучок, ще більше почервонів від того, що його так хвалять, та й полетів собі далі.

Під високим крислатим дубом він побачив сивого павучка. Павучок спустився на землю по довгій срібній павутинці. Павутинка під час дощу намокла — і тепер павучок не міг повернутися додому.

— Я допоможу,— вигукнув жучок і підсадив старенького павучка до його затишної шпаринки-хатки.

— Ти ввічливий і уважний. Ти допомагаєш старшим. Ти — наше любе сонечко.

— Чому це мене всі називають сонечком?— здивовано запитав жучок, знову ніяковіючи.

— А тому,— сказав сивий павучок,— що справжнє сонце зігріває всіх своїм теплом, а ти — турботою, своїм добром, щирим серцем.

Юрій ЯРМИШ.

РЕБУС

Склав М. ЯВІР.

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

Утішив

— У тебе, Оленко, так цікаво твір написано,— каже Вадик.— Мабуть, мама допомагала?

—Ні,— хитнула головою Оленка.— Це ж не її обов'язок. Вона виконує за мене домашні завдання лише з англійської, а з української — дідусь.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

м. Боярка.

Не треба хвилюватися

— Мамо!— гукає з порога першокласник.— Я сьогодні двійку одержав, але ти можеш не хвилюватися!

— Чому?

— Бо мене за цю двійку вже й вчителька сварила, і до директора водила! То навіщо ще й тобі хвилюватися?!

Головне

У школі роздали табелі з оцінками за семестр.

Івасик повертається додому і, зазираючи в очі батькові, каже:

— Головне, що ми всі здорові, правда, таточку?

Ігор АРТЕМЧУК.

Словничок-жартівничок

ФАНТОМ — том фантастики.
ЛАДАН — водій «Лади».
ПАРТАЧ — школяр.
ЕСТРАДА — рада в Естонії.
ДОМІНО — похід до мінного поля.

Василь МОМОТЮК.

ПІДНОС — офіціант.
ПОДОРОЖНИК — новий тариф на комунальні послуги.
ПОСТАМЕНТ — міліціонер на чергуванні.
РОГАЛИК — зраджений чоловік.

НАТУРА — полювання на дикого бика.
КОРИДОР — тореадор.
ВІЧ-НА-ВІЧ — штучні вії.
БАЛКОН — вигул коней.
АПЕЛЬСИН — синове оскарження.
БАБУЇН — бабій.

Іван ТОКАР.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

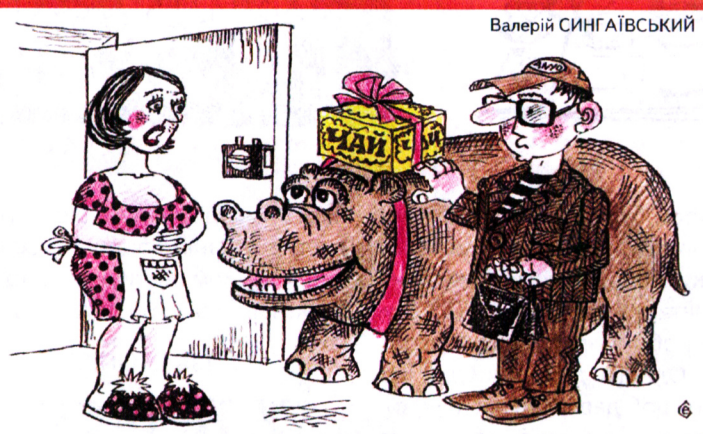

— Я ж просила купити чай із бергамотом!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

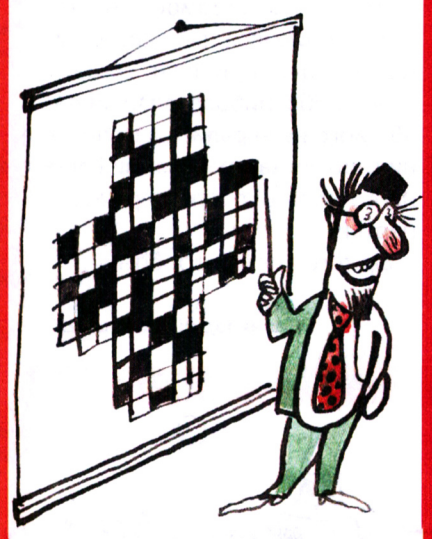

— Перед вами, колеги, таблиця Менделєєва...

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Вадим СИМИНОГА

Олексій КОХАН

— Переконує всіх, що вона Софі Лорен, а я ж знаю, що вона Алла Пугачова...

ДУМКИ, ДУМКИ...

До чого точний англійський — по їхньому «теща» перекладається «мама в законі».

Важко відшукати чорну кішку в темній кімнаті, якщо там тепер лише бультер'єр.

Справжній автолюбитель — людина, у якої є гроші на «Жигулі», а вона купує «Запорожець».

Олександр НОСЕНКО.

м. Олександрія Кіровоградської області.

іронічні КАТРЕНИ

* * *

Я був на Ельбрусі між хмарного неба.
Відтоді тримаюсь програми:
якщо вже витати у хмарах, то треба,
щоб чулася твердь під ногами.

* * *

Жив-поживав людоїд в давнину,
погляди мав щиросерді.
Криком не раз він будив далину:
«Люди, люблю вас до смерті!»

* * *

Пішов поет (невдаха із невдах)
у піснярі — вже успіху досяг.
Гримлять пісні, але не чути слів,
ніхто й не знає, що він там наплів.

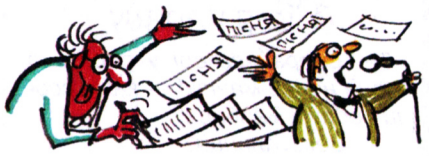

* * *

Виступають вони з двох боків барикад
полум'яно — за злагоду й лад:
одне одному яму копають вони,
щоб зарити сокиру війни.

* * *

Характерний суспільний синдром
нам зразки демонструє сумні.
Ось один з них: баран бараном,
але весь в золотому руні.

* * *

Радіють іуди такій от штуковині,
збереженій з давніх віків:
усі заробітки в нас оподатковані,
окрім тридцяти срібняків.

* * *

Мені неприємні в'язкі славослівці,
облесність — чужа взагалі.
Люблю лиш, як гладять мене по голівці
мої онучата малі.

Анатолій БОРТНЯК.

м. Вінниця.

Інтерсмішинки

Брак інформації

— Кельнер,— тицяє виделкою у тарілку невдоволений клієнт,— скільки років цій курці?

— Сер, курка подається зі смаженою картоплею і коштує п'ять доларів. Іншої інформації про неї в меню нема.

Переляк

— На вашій дорозі зустрінеться один мужчина,— каже ворожка.

— Що, знов?— жахається Полі.— Позавчора я вже наїхала на одного.

Брехуха

Франк скаржиться приятелям:

— Моя дружина стала дуже брехливою.

— Як то так?

— Все каже, що кине мене, якщо не перестану пити.

Після нападу

— Вчора ввечері у парку на мене напав маніяк! — каже своїй подрузі Барбара.

— Сексуальний?

— Та-а... Не дуже...

Таки ж збуваються!

— А все-таки деякі повір'я і справді збуваються! — каже один шотландець.

— Наприклад?

— Ну, наприклад, я нещодавно був у Римі і кинув у знаменитий фонтан Треві один долар, і тепер достеменно знаю, що знову побуваю там.

— І звідки це в тебе така впевненість?

— А що, я маю цілий долар тим італійцям залишати?!

Чому?

Армійський священик «підколює» п'яного солдата:

— Рядовий Паскуаль! Я побоююся, що ми з вами ніколи не зустрінемося в раю!

— Чому, отче? Що ви такого накоїли?

Здивування

Сальваторе прийшов просити руки своєї дівчини.

— А ви зможете утримувати сім'ю?— цікавиться її батько.

— Чому — сім'ю?— дивується Сальваторе.— Я хочу одружитися тільки на доньці вашій!

Підготував Д. МИТЮК.

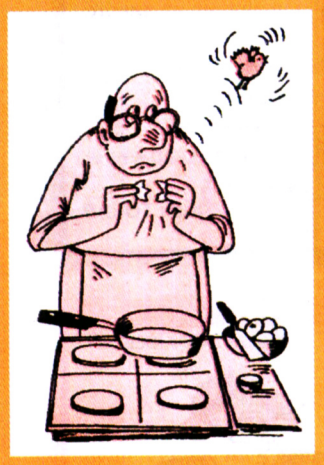

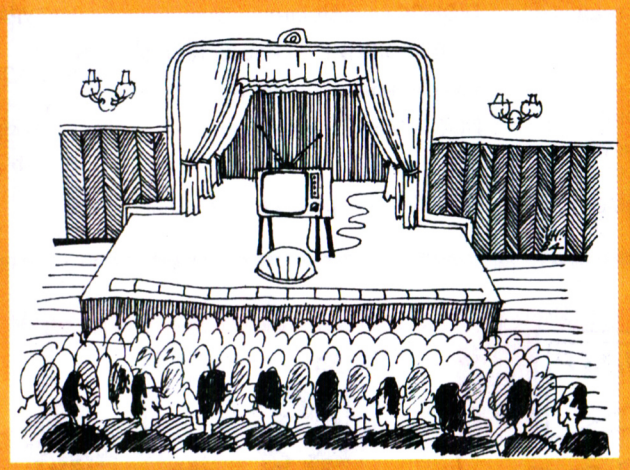

Густав СТОПКА

У ТІ ЧАСИ

Якось був я директором великого підприємства. Кожного ранку молоденька сексапільна секретарка готувала мені каву, а на роботу прибував у «Татрі»-613. Одного дня прийшли до мене, щоб дав п'ять тисяч крон на похорон якогось там члена ЦК Чехословацької комуністичної партії. Я сказав, що п'яти тисяч крон вистачило б на похорон усього ЦК.

Після того випадку став я директором малого підприємства. Каву мені готувала зовсім-таки не молода секретарка, а на роботу відправлявся у «Татрі»-603. Якось мені дорікнули, що я пропустив останні збори Чехословацької комуністичної партії. Я сказав, що якби знав, що то останні, то прийшов би з превеликими задоволенням.

Після того випадку став я працювати начальником цеху. Каву готував собі сам, а на роботу їздив своїм власним автомобілем. На стіні цеху причепив фотографії Густава Гусака і Джіни Лоллобріджіди. Якогось дня прийшов партійний секретер і сказав, щоб я прибрав ту курву. Я зняв фото Гусака.

Після того випадку мене спровадили на польові роботи. Каву брав із собою в термосі, а на роботу добирався велосипедом. Одного дня прийшли сказати мені, щоб прибрав велосипед, аби його не вкрали, а я їм пояснив, що він застрахований і про нього мають дбати держава і партія.

Від того дня я безробітний.

Переклад зі словацької.

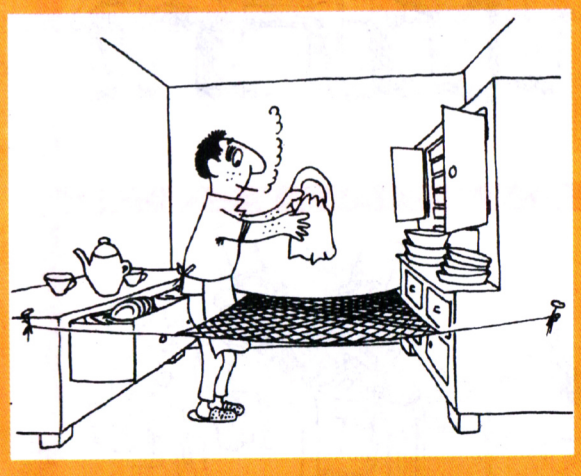

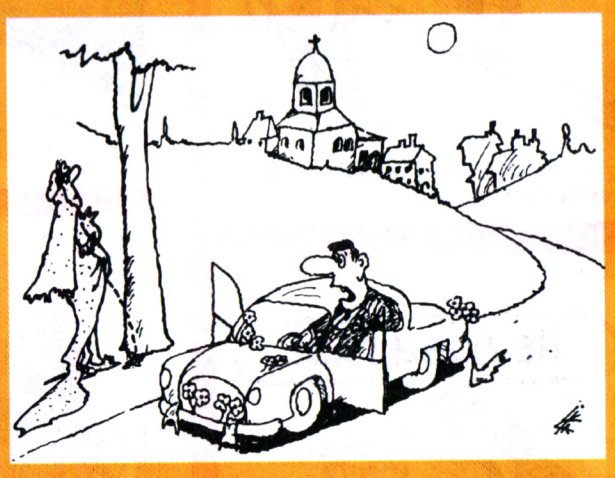

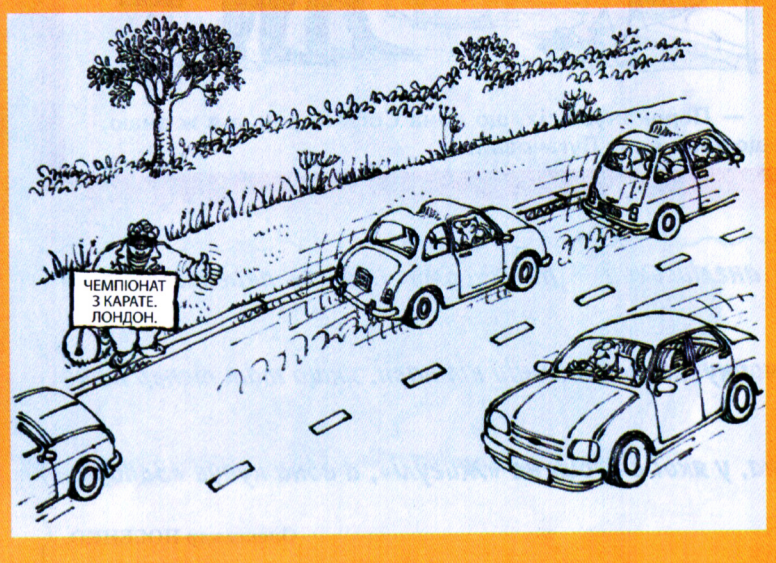

Страшне перо не в гусака...

«Увага! Дорога через річку веде попід міст!»
(Напис на перехресті).

«Зі своїм «Запорожцем» я вже давно на ти, а от з автоінспектором змушений придурюватися».
(Із пояснення).

«Цього року город нагородив сім'ю рясним неврожаєм».

«З двох синів Тараса Бульби навіть Остап не був схожим на О. Бендера».
(Із учнівського твору).

«Продала корову, бо не я її, а вона мене роками доїла»
(Зі свідчення).

Надіслав Флоріан БОДНАР.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

І хоча значна частина нашого населення ледве зводить кінці з кінцями, чимало є і таких, які не звикли перебиватись із макаронів на лапшу і ходити пішки. Тільки за минулий місяць кількість проданих авто в Україні зросла на 24 відсотки. За травень продано більше 42 тисяч автомобілів. Тому карикатура М. Капусти («Перець» № 4) викликала у читачів жвавий інтерес. (Біжить вулицею чоловік із кермом у руках. Здивованому водієві, котрий визирає із свого авто, він пояснює: «Боюся втратити навички, доки машина в ремонті»).

Наші дотепники придумали ще багато інших підписів. Журі — найбільше сподобалися такі: ***«Ніякі тепер затори на дорогах не страшні!»*** — **Ольга ДОЛИНКА, смт Крижопіль, що на Вінниччині;** ***«ДАІ вже тричі зупиняло за перевищення швидкості!»*** — **Віктор МИРЛОГА, м. Суми;** ***«По-перше, постійно за кермом, по-друге, економія бензину і запчастин, і по-третє, завжди в прекрасній спортивній формі»*** — **Федір БУГІВЕЦЬ, м. Старокостянтинів Хмельницької області.**

Вітаємо!

А тепер завдання: придумайте підпис до малюнка Олександра СТРІЛЬЦЯ.

На переможців чекають призи!

КРОСВОРД

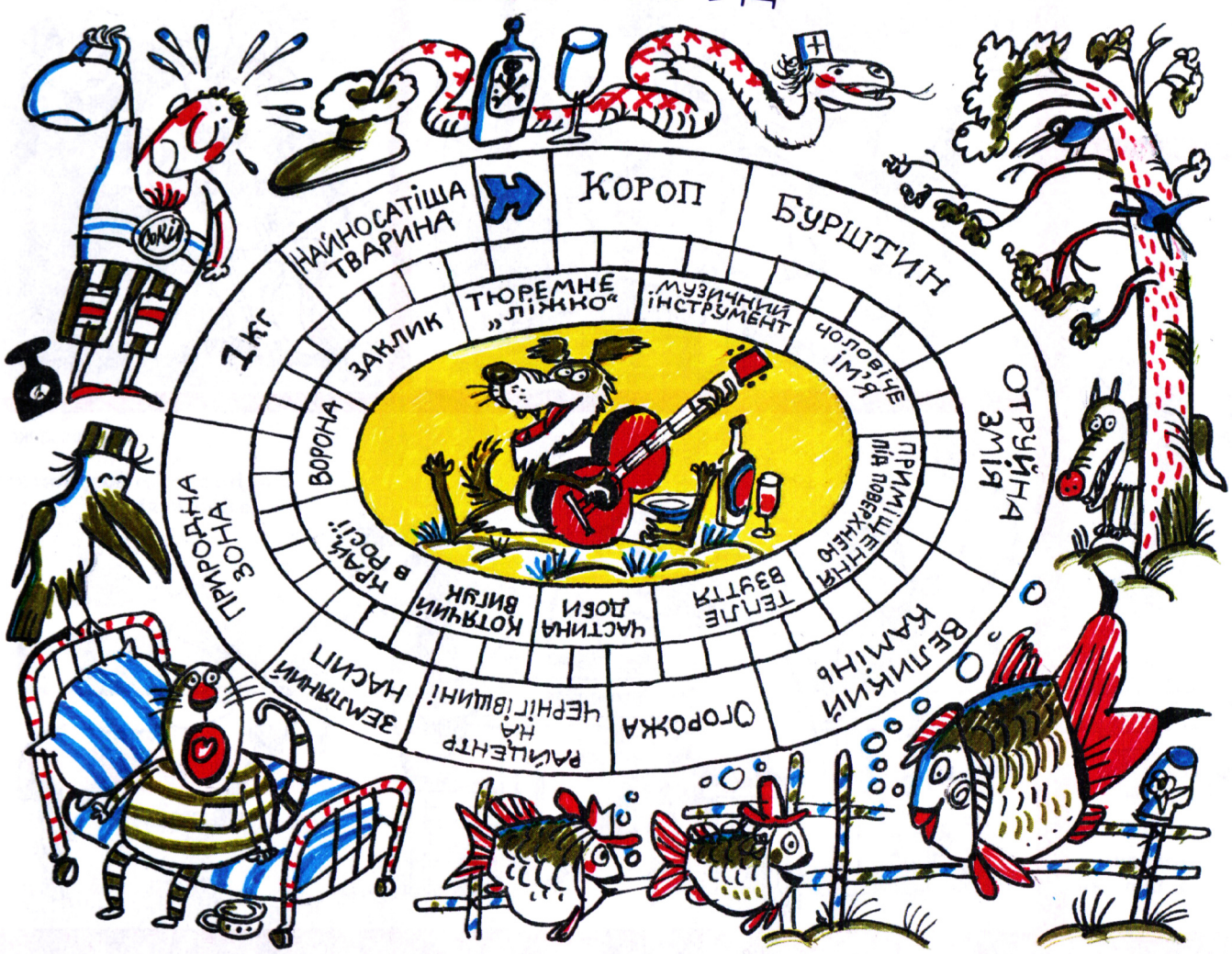

Склав М. ШИПШИНА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ», УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 5

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Візерунок. **8.** Сіно. **9.** Віра. **10.** Шерстинка. **11.** Ноша. **13.** Сват. **18.** Ключик. **19.** Ковдра. **20.** Звичаї. **25.** Нагода. **28.** Дурні. **29.** Прядка. **32.** Спадок. **36.** Пси. **37.** Дрантя. **41.** Стукіт. **44.** Згуба. **45.** Слізки. **46.** Врожай. **47.** Краса.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Літо. **2.** Воша. **3.** Зоря. **4.** Рота. **5.** Неня. **6.** Квас. **7.** Іржа. **11.** Наказ. **12.** Шлюби. **14.** Відро. **15.** Трава. **16.** Нива. **17.** Копа. **21.** Вир. **22.** Чад. **23.** Їда. **24.** Прислуга. **25.** Ніс. **26.** Гра. **27.** Дно. **29.** Пуд. **30.** Яма. **31.** Кут. **33.** Піт. **34.** Дяк. **35.** Кіт. **38.** Рило. **39.** Низи. **40.** Язик. **41.** Сава. **42.** Улов. **43.** Іван.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, УМІЩЕНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОР. «ПЕРЧЕНЯ»

Ти граєш, як знаєш, а я скачу, як хочу.

ПЕРЕЦЬ № 6 (1577)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво "Преса України" та редакція журналу "Перець".

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 13.07.2007.
Підписано до друку 18.07.2007.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк.арк.
14 умовн.фарб.-відб.
4,1 обл.-вид.арк.
Тираж 10820 прим.
Зам. 0110706.
Ціна договірна.
© "Перець" 2007 р.
Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво "Преса України". 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 СТОРІНКА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Євгена Худаєва)

Олег СМАЛЬ

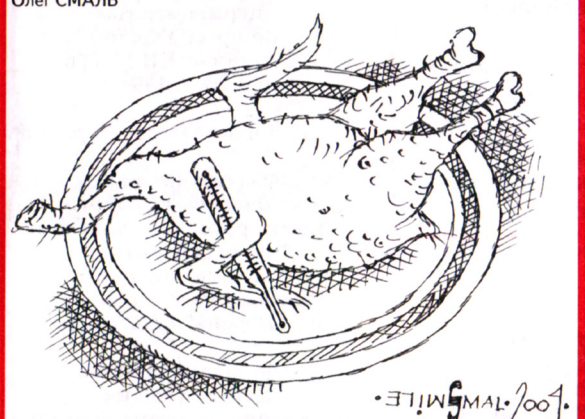

Іван САВЛЮК

Один лікар порадив море, другий — ходьбу.. І я вирішив піти пішки до моря...

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

— Щоб ніхто не запливав за буйки, ми змінили їхню форму.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Гаманець або життя!

Олег ГУЦОЛ

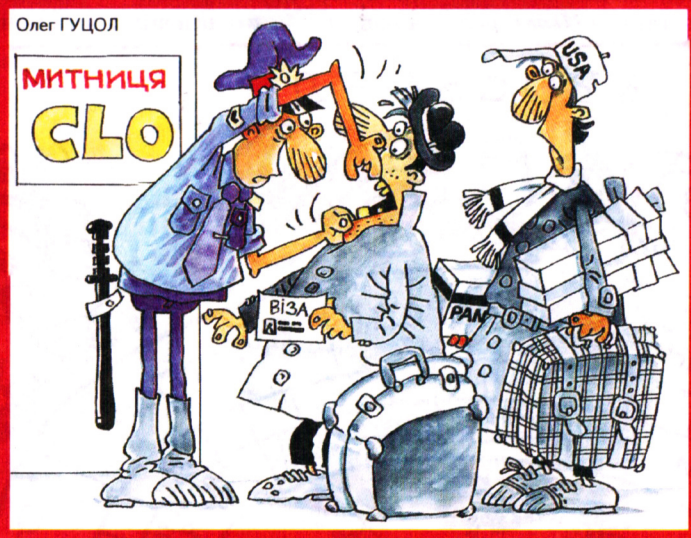

Андрій САЄНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО0

— Ох і пече! Усі бур'яни геть повигорали!
— А у нас, слава Богу, нормально. Бур'яни — вище мене...

Василь ФЛЬОРКО

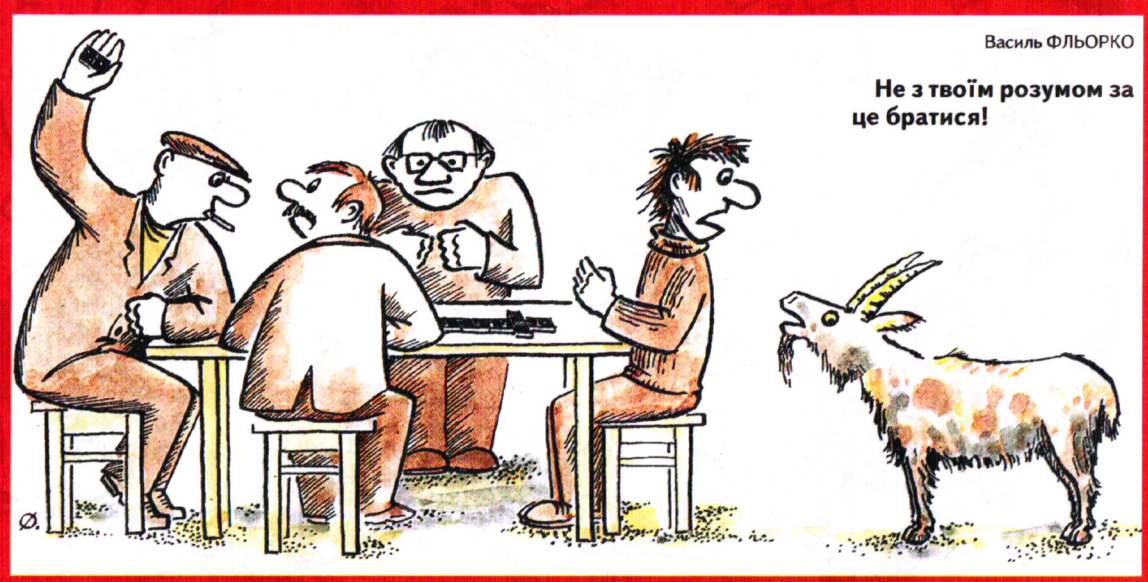

4820012960675 06

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!